

**MERGI ȘI SPUNE CÂT BINE
ȚI-A FĂCUT ȚIE DUMNEZEU**

**PREDICI
VOL. IV**

**Editura Sf. Gheorghe-Vechi
2018**

Cuvânt înainte	5
Tăierea Împrejur a Domnului – Anul Nou (1 ianuarie).....	11
Botezul Domnului (<i>Boboteaza</i>) (6 ianuarie)	16
Soborul Sfântului Ioan Botezătorul (7 ianuarie).....	19
Întâmpinarea Domnului (2 februarie)	22
Buna Vestire (25 martie).....	27
Schimbarea la Față a Domnului nostru Iisus Hristos (6 august).....	31
Alt cuvânt la Schimbarea la Față a Domnului (6 august).....	35
Adormirea Maicii Domnului (15 august).....	39
Nașterea Maicii Domnului (8 septembrie).....	42
Alt cuvânt la Nașterea Maicii Domnului (8 septembrie).....	46
Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci (<i>Convorbirea lui Iisus cu Nicodim</i>)	48
Înălțarea Sfintei Cruci (14 septembrie).....	53
Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci.....	58
Intrarea Maicii Domnului în Biserică (21 noiembrie).....	63
Duminica dinaintea Nașterii Domnului (<i>a Sfinților Părinți</i>)	67
Predică la sărbătoarea Nașterii Domnului (25 decembrie).....	71
Duminica după Nașterea Domnului (<i>Fuga în Egipt</i>)	74
Duminica Înfricoșătoarei Judecăți	79
Duminica Izgonirii lui Adam din Rai.....	83
Duminica întâi din Post (<i>a Ortodoxiei</i>).....	88
Duminica a 2-a din Post (<i>Vindecarea slăbănogului din Capernaum</i>)	92
Altă predică la Duminica a 2-a din Post (<i>Vindecarea Slăbănogului din Capernaum</i>)	96
Duminica a 3-a din Post (<i>a Sfintei Cruci</i>)	100
Duminica a 4-a din Post (<i>Vindecarea lunaticului</i>).....	103
Duminica a 5-a din Post (<i>Cuv. Maria Egipteanca</i>) (<i>Cererea fiilor lui Zevedeu</i>)	107
Duminica a 5-a din Post (<i>Sf. Cuv. Maria Egipteanca</i>) (<i>femeia cea păcătoasă – ungerea lui Iisus cu mir</i>)	111
Intrarea Domnului în Ierusalim (<i>Floriile</i>).....	115
Joia Mare (<i>cele 12 Evanghelii</i>).....	119
Vinerea Mare (<i>Prohodul Domnului</i>).....	124

Învierea Domnului (<i>Sfintele Paști</i>) (I)	126
Predică la Duminica Sfintelor Paști (II)	131
Alt cuvânt la Duminica Sfintelor Paști (<i>a doua Înviere</i>)	133
Vineri în Săptămâna Luminată (<i>Izvorul Tămăduirii</i>)	137
Alt cuvânt la Izvorul Tămăduirii	142
Duminica a 2-a după Paști (<i>a Sf. Apostol Toma</i>).....	146
Duminica a 3-a după Paști (<i>a Mironosițelor</i>)	150
Duminica a 4-a după Paști (<i>a Slăbănogului</i>).....	155
Duminica a 6-a după Paști (<i>Vîndecarea orbului din naștere</i>)	164
Alt cuvânt la Duminica a 6-a după Paști (<i>Vîndecarea orbului din naștere</i>).....	169
Înălțarea Domnului.....	174
Duminica a 7-a după Paști	179
Pogorârea Sfântului Duh (<i>Rusalii</i>).....	184
Duminica întâi după Rusalii (<i>a Tuturor Sfinților</i>).....	188
Duminica a 2-a după Rusalii (<i>Chemarea primilor Apostoli</i>).....	193
Duminica a 3-a după Rusalii (<i>Despre grijile vieții</i>)	197
Altă predică la Duminica a 3-a după Rusalii	202
Duminica a 4-a după Rusalii (<i>Vîndecarea slugii sutașului</i>).....	206
Duminica a 5-a după Rusalii (<i>Vîndecarea celor doi demonizați din Gadara</i>)	211
Duminica a 6-a după Rusalii (<i>Vîndecarea slăbănogului din Capernaum</i>)	216
Duminica a 7-a după Rusalii (<i>Vîndecarea a doi orbi și a unui demonizat</i>)	219
Continuare la predica zilei despre cei doi orbi și un mut	222
Duminica a 8-a după Rusalii (<i>Înmulțirea pâinilor</i>).....	227
Duminica a 9-a după Rusalii (<i>Potolirea furtunii</i>).....	233
Duminica a 10-a după Rusalii (<i>Vîndecarea lunaticului</i>)	237
Duminica a 11-a după Rusalii (<i>Pilda datornicului nemilostiv</i>).....	240
Duminica a 12-a după Rusalii (<i>Tânărul bogat</i>).....	244
Duminica a 13-a după Rusalii (<i>Pilda lucrătorilor răi</i>)	250
Duminica a 14-a după Rusalii (<i>Pilda nunții fiului de împărat</i>)	257
Duminica a 15-a după Rusalii (<i>Porunca iubirii</i>)	264
Duminica a 16-a după Rusalii (<i>Pilda talanților</i>)	269
Duminica a 17-a după Rusalii (<i>a Cananeencei</i>).....	273
Duminica a 18-a după Rusalii (<i>Pescuirea minunată</i>).....	278
Duminica a 19-a după Rusalii (<i>Predica de pe munte</i>).....	282

Altă predică la Duminica a 19-a după Rusalii (<i>Iubirea vrăjmașilor</i>).....	285
Duminica a 20-a după Rusalii (<i>Învierea fiului văduvei din Nain</i>).....	290
Duminica a 21-a după Rusalii (<i>Pilda semănătorului</i>).....	295
Duminica a 22-a după Rusalii (<i>Bogatul nemilostiv</i>).....	300
Duminica a 23-a după Rusalii (<i>demonizatul din Ghergheseni</i>).....	306
Duminica a 24-a după Rusalii (<i>Învierea fiicei lui Iair</i>).....	311
Duminica a 25-a după Rusalii (<i>Pilda samarineanului milostiv</i>).....	316
Alt cuvânt la Duminica a 25-a după Rusalii (<i>Pilda samarineanului milostiv</i>).....	320
Duminica a 26-a după Rusalii (<i>Bogatul căruia i-a rodit țarina</i>).....	325
Duminica a 27-a după Rusalii (<i>Tămăduirea femeii gârbove</i>).....	330
Duminica a 28-a după Rusalii (<i>Pilda celor poftiți la cină</i>).....	333
Duminica a 29-a după Rusalii (<i>Vîndecarea celor zece leproși</i>).....	336
Duminica a 30-a după Rusalii (<i>Dregătorul bogat</i>).....	340
Duminica a 31-a după Rusalii (<i>Vîndecarea orbului din Ierihon</i>).....	343
Duminica a 32-a după Rusalii (<i>a lui Zaheu</i>).....	347
Duminica a 33-a după Rusalii (<i>a vameșului și a fariseului</i>).....	350
Alt cuvânt la Duminica vameșului și fariseului.....	354
Duminica a 34-a după Rusalii (<i>Fiul risipitor</i>).....	358
Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul (24 iunie).....	363
Icoana Deisis.....	369
Sfinții Apostoli Petru și Pavel (29 iunie).....	370
Alt cuvânt la Sfinții Apostoli Petru și Pavel (29 iunie).....	373
Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul (20 iulie).....	378
Sf. Mare Mc. Dimitrie, Izvorătorul de mir (26 octombrie).....	382
Sf. Ier. Nicolae (6 decembrie).....	385

„Și s-au întors păstorii, slăvind și laudând pe Dumnezeu, pentru toate câte auziseră și văzuseră precum li se spusese. Și când s-au împlinit opt zile, ca să-L taie împrejur, I-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger, mai înainte de a se zămisli în pântec. Iar Copilul creștea și Se întărea cu duhul, umplându-Se de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era asupra Lui. Și părinții Lui, în fiecare an, se duceau de sărbătoarea Paștilor, la Ierusalim. Iar când a fost El de doisprezece ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul sărbătorii. Și sfârșindu-se zilele, pe când se întorceau ei, Copilul Iisus a rămas în Ierusalim și părinții Lui nu știau. Și socotind că este în ceata călătorilor de drum, au venit cale de o zi, căutându-L printre rude și printre cunoscuți. Și, negăsindu-L, s-au întors la Ierusalim, căutându-L. Iar după trei zile L-au aflat în templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și întrebându-i. Și toți care Îl auzeau se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui. Și văzându-L, rămaseră uimiți, iar mama Lui a zis către El: Fiule, de ce ne-ai făcut nouă așa? Iată, tatăl Tău și eu Te-am căutat îngrijorați. Și El a zis către ei: De ce era să Mă căutați? Oare, nu știți că în cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu? Dar ei n-au înțeles cuvântul pe care l-a spus lor. Și a coborât cu ei și a venit în Nazaret și le era supus. Iar mama Lui păstra în inima ei toate aceste cuvinte. Și Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul la Dumnezeu și la oameni.”

Începem astăzi prima zi a mileniului III.

Toate acestea pe care le auzim aici și toate acestea pe care le săvârșim în cadrul Sfintei Liturghii nu sunt fapte și acte ale timpului, ci ale veșniciei.

Ce anume se întâmplă azi aici? Spuneam că pagina de azi a Evangheliei, lucrarea lui Dumnezeu în Iisus Hristos care se săvârșește astăzi, Tăierea împrejur, și toate celelalte sunt atât de bogate, atât de profunde și în același timp extrem de acoperite în smerenie. Nici un praznic al Mântuitorului nu este mai ascuns, mai neînsemnat, aparent, decât cel de astăzi. Iată cum S-a lăsat Dumnezeu acoperit de slava și de numele omului și ale oamenilor. Se dovedește mai întâi că El nu a venit pentru El sub nici un chip. Hristos-Dumnezeu a venit numai pentru om. Astăzi a venit pentru Sfântul Vasile cel Mare pe care l-a ridicat deasupra Lui.

Ce vreau să spun: dacă îl iei pe orice creștin la repezeală și îl întrebi ce sărbătoare este astăzi îți va spune că astăzi este Sfântul Vasile cel Mare. Foarte puțini își mai aduc aminte sau cunosc că praznicul de astăzi se numește „Tăierea împrejur a Domnului” și după aceea putem să adăugăm prăznuirea unui om. Este adevărat că omul acesta nu era unul oarecare, era un sfânt, poate chiar cel mai mare. Cu toate acestea el era doar om, în timp ce Iisus era Dumnezeu. Iată-L cum Se lasă acoperit din smerenie autentică, de strălucirea omului.

Libris
Aspect pentru oameni și cărți

Astăzi, de Sfântul Vasile cel Mare, dar în orice zi, Dumnezeu Se bucură ori de câte ori reușește să-l ridice pe om acolo unde a și vrut. De aceea a și venit: să-l ridice pe om. El nu avea nevoie de ridicare, de înălțare. De fapt, de ce spuneam că praznicul de azi ne învață și cuprinde în el merinde suficiente pentru o veșnicie sau, hai să zicem, pentru mileniul în care am intrat? Ce se întâmplă astăzi? Astăzi Dumnezeu ia nume de om pentru că Iisus nu este numele lui Dumnezeu, Iisus este numele unui om născut în Nazaret, crescut acolo, așa cum subliniază Evanghelia lui Luca citită astăzi. De două ori spune: *și Pruncul creștea și se întărea și sporea cu înțelepciunea și cu duhul*. Când spunem că astăzi Dumnezeu ia nume de om, înțelegem ce s-a întâmplat acum două mii de ani când istoria și timpul au devenit creștine. Au purtat numele lui Iisus Hristos.

Creștinismul ca denominațiune începe astăzi (acum două milenii) și iată că fiecare an are pe fruntea lui numele lui Iisus. De aceea se numește an de mântuire pentru că „Iisus” se tâlcuiește „Dumnezeu mântuiește”. De aceea toți anii de la Hristos până astăzi se numesc ani de mântuire, ani ai lui Iisus. De aceea este fericită ziua de astăzi; căci pe fruntea ei s-a scris cel mai înalt nume din toate câte au fost vreodată pe pământ: numele lui Iisus Hristos. E adevărat că el fusese sugerat de sus, de la Tatăl Lui direct, de la Tatăl Lui din cer. El a avut un singur Tată, pe Cel din cer, iar aici, pe pământ, Iosif era un tată deghizat, să spunem așa. Pentru ochii oamenilor care nu pricepeau ce se întâmplă, trebuia să fie un paravan care să salveze întreaga lege, și dumnezeiască și omenească. Tot legea dumnezeiască poruncise să fie ucisă cu pietre o femeie care era prinsă în adulter. Dacă în ochii tuturor Iisus pruncul ar fi apărut ca fiul unei femei și cum ei nu știau teologia de astăzi, erau obligați să împlinească exact legea aceea. Iată, Dumnezeu salvează legea exact după formula pe care o citim în Sfânta Evangheligie de astăzi: „Au dus pe Prunc la templu ca să împlinească legea” pentru ca să fie tăiat împrejur a opta zi după lege, deși nu era nevoie pentru că Iisus era om și nu evreu. Iisus Hristos nu este evreu, este om mai presus decât toate popoarele din lume. De ce spun că nu este evreu? Pentru că cine stabilește apartenența la un neam: tatăl! Ori Tatăl Lui nu era evreu. Măcar Dumnezeu nu era evreu. Ei spun că și El este. Pe undeva au dreptate că ei L-au definit mai bine. În definiție, le aparține.

Care sunt cele mai adânci și bogate învățături ce se desprind și care ni se impun din această modestă (aparent modestă) Evangheligie și prăznuire de astăzi? În primul rând, smerirea lui Dumnezeu până la actele cele mai obișnuite ale omului de rând. Pentru că Iisus Hristos a coborât în modul cel mai autentic la nivelul pruncului neștiutor, având nevoie de a spori, de a fi educat, de a fi crescut. Auziți, Dumnezeu să aibă nevoie, ca orice om obișnuit, să-L crească cineva, să-L crească omul! Vă dați seama la cât a renunțat El ca natură divină, preexistent înainte de veci? Nu mai avea nevoie să coboare, să intre să Se micșoreze și să coboare la temelia timpului, la treapta cea mai de jos, să coboare până la nivelul ultim al omului. Care este nivelul cel mai de jos al omului? Starea de pruncie. E adevărat că e și starea cea mai frumoasă, că este starea nevinovată. Dumnezeu era oare

vinovat ca să coboare, să recupereze starea nevinovăției pe care ar fi pierdut-o cândva? Nici vorbă! Nu a pierdut nevinovăția Lui divină; a renunțat la ea în favoarea nevinovăției smerite, omenești.

Nici un praznic nu ne învață smerenia mai mult decât cel mai smerit dintre praznicele Bisericii: Tăierea împrejur a Domnului, pe care prea puțini dintre creștini o sesizează ca atare, la nivelul ei uluitor, de smerenie dumnezeiască. Când Dumnezeu îți dă o lecție de smerenie, e cea mai mare lecție pe care o poate da un Dumnezeu atotputernic. E chiar mai multă smerenie în actul acesta al supunerii unui Dumnezeu educației omenești decât nașterea. Nașterea apare, totuși, ca ceva eroc. Se manifestă multă putere în naștere. La înviere și mai multă, pe Tabor maximum de putere dumnezeiască.

Acestea sunt destul de mult acte ale puterii. Ca să te lași purtat în brațe ca orice copil neputincios, să fii tăiat împrejur ca orice copil care moștenește aparent păcatul strămoșesc! De aceea L-au tăiat împrejur: ca să i se ierte păcatul lui Adam. În ochii poporului din vremea aceea, El apărea ca fiul lui Iosif, iar Iosif apărea ca fiul lui Adam. Prin urmare, Iisus pruncul era privit ca orice om, cu păcat cu tot. Iată cum Se lasă Dumnezeu privit ca păcătos, ca moștenind păcatul, pe care nu-l avea.

Asta o știm noi astăzi și de aceea se cuvine să admirăm, direct proporțional cu cunoașterea, gesturile Lui pe care le făcea în fața unor oameni care încă nu descoperiseră teologia creștină. În primul rând nu se săvârșiseră actele teologiei creștine. Acesta este al doilea act al teologiei creștine, primul fiind Nașterea. Al doilea act al teologiei dumnezeiești creștine este Tăierea împrejur. Se coboară chiar cu o treaptă mai jos de la Naștere. Nașterea are în ea și nota de exuberanță care este integrată oricărui act de naștere. Nu există naștere smerită. Toate nașterile sunt uluitoare. Chiar dacă El S-a născut într-o iesle, actul nașterii nu poate fi ciuntit cu nimic de locul unde se produce. Nașterea în sine este actul cel mai teribil din tot universul. Este plin de exuberanță. Astăzi coboară mult mai jos. Se coboară chiar de la iesle și de la peșteră și mai jos în peștera lui Platon, în întunericul cunoașterii.

Credeți că întâmplător la sfârșitul Evangheliei de astăzi se spune că în templu fiind, de doisprezece ani de-abia, era mai înțelept decât toți cărturarii din templu (și nu erau puțini)? Erau cel puțin șaptezeci de cărturari serioși. Pe vremea aceea nu se glumea cu învățătura. În vremea aceea învățătura era omul. Nu aveai învățătură, nu erai om. În poporul evreu învățătura, scrisul, cartea, a ținut locul de cinste al omului. Iisus apare deodată superior tuturor învățaților din templu, deși era un copil de doisprezece ani.

Acum descoperim taina învățământului lui Iisus. Știți că s-au făcut speculații că a fost în India și a studiat acolo la tot felul de școli. Nu! Ne-o spune limpede Luca la ce școală a învățat El. Spune Luca că era supus și ascultător părinților Lui. Aceasta este școala lui Iisus: școala ascultării nu numai de Tatăl Lui care L-a trimis din cer, ci și de părinții lui adoptivi, oameni simpli. Omul simplu nu înseamnă că

nu este întreg și că are nevoie neapărat de studii savante ca să fie om. De studii savante are nevoie dacă vrea să mai fie și altceva, adică să slujească pe om pe o anumită direcție. Pentru a fi om este o singură școală. Școala pe care a făcut-o și Iisus, ascultându-și părinții, supunându-Se lor; iar părinții, să nu te învețe ei cea mai bună școală? Noi primim învățături din multe părți, dar putem să negăm ce învățături otrăvite au primit copiii noștri și noi înșine din afara școlii părinților noștri? Numai la părinții noștri am auzit ce trebuie și numai cât trebuie. Cu condiția să păstrăm cum a păstrat Iisus, cu toată sfințenia, puțina învățătură, dar integră, primită de la părinții Lui pe care El îi respecta, după Dumnezeu, ca pe Dumnezeu. De aceea a și învățat, pentru că nu înveți decât de la aceia pe care aproape că îi divinizezi.

Astăzi învățătorii nu mai sunt respectați, sunt priviți cu dispreț și de aceea nu se mai pot impune. E și vina lor pentru că nici ei nu au mai ascultat de Dumnezeu. Învățătorul este primul fiu al lui Dumnezeu. După aceea vin toate celelalte categorii umane. În scara filiației divine, învățătorul este primul numit fiu al lui Dumnezeu pentru că este creatorul luminii, după Dumnezeu. Dumnezeu creează prima dată lumina, generic, și apoi învățătorul o creează pentru fiecare în parte.

Iată care a fost universitatea la care a studiat Pruncul. A studiat atât de bine, încât, la doisprezece ani, toți universitarii de la templu erau în uimire și nu înțelegeau ce se întâmplă aolo. Se întrebau de unde știe atâta carte. Nu era vorba doar de o știință de carte stearpă. El îi învăța pe învățători o lumină pe care ei încă nu o descoperiseră în Scriptura în care ei trăiau. Ei erau învățătorii legii, iar legea era Scriptura. Mântuitorul a venit la doisprezece ani, copil fiind, să le descopere taina Scripturii. Care era această taină? Ce credeți că i-a învățat Iisus Hristos pe marii învățați de la templu de i-a uimit? Exact ceea ce ne învață Evanghelia de astăzi: smerenia lui Dumnezeu, ascultarea lui Dumnezeu și toate câte le-a făcut Dumnezeu real în istorie pentru om. Ei au rămas uimiți pentru că nu au bănuț niciodată ce valoare are omul în fața lui Dumnezeu. Ei știau că numai Dumnezeu are valoare, numai Dumnezeu este mare, puternic și să nu cumva să-L deranjezi cu ceva pentru că te-a terminat. Mântuitorul ne-a spus altceva: pentru Dumnezeu, singurul lucru valoros, aproape ca și El, este omul. Acest lucru nu-l mai știau de mult savanții pentru că exact în punctul acesta a lucrat diavolul.

Un singur gând are demonul: să-l distrugă pe om, băgându-i în cap tot felul de lucruri îngrozitoare care toate țintesc un singur scop: nu ești bun de nimic! Ești un prost, dovadă că te-am și păcălit de atâtea ori. Ești un ticălos, dovadă că ești plin de patimi pe care eu ți le-am suflat la ureche. Ești un nepriceput și un naiv, de vreme ce ai crezut că te tragi din maimuță. Dumnezeu ți-a spus că vii de la El, că El te-a făcut, iar eu ți-am spus că te tragi din maimuță și iată că ai venit la mine.

Toate universitățile lumii de astăzi sunt pline de darwinism. Găsești astăzi un savant care să te ia în serios când îi spui că omul are origine la Dumnezeu și nu în maimuță? E savant, ba chiar și creștin și are certificatul de botez în buzunar. Vedeți unde s-a dat lupta? Vedeți ce luptă de lămurire a dus Hristos în templu?

Libris
Respectați dreptul dăminei și cartii

Acesta a fost dialogul. Hristos le-a vorbit înțelepților lui Dumnezeu despre om la nivel aproape dumnezeiesc. El putea să facă aceasta în virtutea faptului că, datorită ascultării și smereniei Lui, chiar era acel om dumnezeiesc. Era și Dumnezeu și om real și la fel de înalți amândoi. Iată cum se fac în Iisus Hristos, deoființă, și omul și Dumnezeu.

Cine va putea spune, fără pericol de erezie, că omul, în Iisus, era mai mic decât Dumnezeu? El nu a spus niciodată aceasta. Aici trebuie dusă lupta cea mare. Nu s-a reușit! Creștinismul nu a înțeles exact acest lucru: *că în Iisus Hristos sunt deoființă și omul și Dumnezeu*. Dumneavoastră știți ce înseamnă asta? Acest lucru l-a spus Iisus înțelepților și noi trebuie să ne rușinăm că ei au înțeles, dovadă că-L admirau. Ați auzit că l-au făcut acolo vreun rău? Este singurul punct în care Pruncul este admirat. În mod cert, le-a dat mult de gândit.

De astăzi, lumea a plecat în istorie pe un cu totul alt drum, luminat în secunda aceea de copilul de doisprezece ani în templu. Praznicul de astăzi, în toată smerenia lui, cuprinde tot ce este nevoie, nu pentru un mileniu, ci pentru o veșnicie, de a ne bucura cu mintea. Să înțelegem și să acceptăm aceste uriașe adevăruri! Să ne ajute Dumnezeu să ne bucurăm și să înțelegem pe măsură! Amin.

„În acest timp a venit Iisus din Galileea, la Iordan, către Ioan, ca să se boteze de către el. Ioan însă Îl oprea, zicând: Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine? Și răspunzând, Iisus a zis către el: Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea. Atunci L-a lăsat. Iar botezându-se Iisus, când ieșea din apă, îndată cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbel și venind peste El. Și iată glas din ceruri zicând: "Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit"”.

Sărbătoarea de astăzi se cheamă Sărbătoarea Luminilor. De ce i se spune așa? Ce se întâmplă astăzi? Bunăoară, în general în toate sărbătorile oamenii se adună de se împacă unul cu altul, revin la rostul lor. Care este rostul lor? Care este rostul omului pe pământ? Să fie împreună cu celălalt; și în sărbătoare încetează toate despărțirile, toate denivelările, toate necazurile, oamenii sunt cum i-a vrut Dumnezeu (la un loc împreună, frați). De aceea El se cheamă Tatăl nostru; nu al meu, nu al tău, al nostru. Tot așa se spune despre pâine, lui Dumnezeu și pâinii nu se spune „pâinea mea” și „Dumnezeul meu”, ci „pâinea noastră”... Bine-ar fi să fi fost așa!

Deci, ce este sărbătoarea? Toată sărbătoarea, orice sărbătoare este o lumină, în sensul că se descoperă adevăratul rost pe care-l are omul pe pământ de la Dumnezeu; îl găsim din fericire din când în când în sărbătoare... Mai lăsam la o parte ce ne desparte și ne adunăm într-un gând, într-un duh, duh bun.

Ei bine, astăzi, este momentul în care cerul și pământul se îmbrățișează slujind unul altuia, Dumnezeu slujește pământului și omului prin aceea că trimite de sus pe Duhul Sfânt. Este o mare slujire pe care o face Dumnezeu către om; de altfel Dumnezeu îl slujește pe om mereu. Îl slujește la Creație (căci îi face tot ce-i trebuie, după aceea îl face și pe el), după care Îi trimite pe Fiul Lui (Care astăzi este la Iordan, în râu) și ne trimite nouă, oamenilor, și pe Duhul Sfânt.

Și sărbătoarea de astăzi are un plus: se descoperă rosturile tuturor lucrurilor... Rostul apei, care era? Astăzi se descoperă lumina apei, lumina, adică gândul lui Dumnezeu din apă pentru om. Pentru ce a făcut Dumnezeu apa? Apa este pentru viață, dar noi ce am făcut cu apa? Am făcut de așa manieră încât am transformat-o în potop care a înecat păcatul. Vă dau un exemplu de slujire a apei: cum trebuia, cum a făcut-o Dumnezeu, cum a gândit-o Dumnezeu pentru noi – să ne fie viață – și slujire inversă (cum am făcut-o noi din pricina urii).

Avem marea, și avem două feluri de adunări umane, două mulțimi în fața apei: e vorba de Israel care fuge din Egipt să se elibereze de păcat și ceata lui Faraon (care alergă după poporul acesta ca să-l ucidă). Apa îl slujește pe Israel cu